

## „Ucenicul pe care-l iubea Isus”

Este cunoscut faptul că evanghelistul Ioan nu-și menționează numele, ci se numește fie „celălalt ucenic”, fie „ucenicul pe care-l iubea Isus” (compară cu Ioan 13.23; 18.15; 19.26 etc.). Din aceasta se trage concluzia că Domnul l-a iubit mai mult decât pe ceilalți ucenici, astfel încât Ioan, poate împreună cu Petru și Iacov, ar putea fi numit „ucenicul preferat” al Domnului; din aceasta rezultă că dragostea Domnului nu se îndreaptă cu aceeași intensitate către toți ai Săi, ci depinde de circumstanțe și este supusă schimbării. — Dar o astfel de explicație nu aduce oare dezonorare Numelui Domnului nostru preamărit, a cărui dragoste este la fel de desăvârșită ca toate celelalte calități și virtuți ale Sale? Nu trezește ea concepții greșite despre această dragoste și, prin extensie, despre dragostea Tatălui față de copiii Săi?

Această întrebare, care probabil a preocupat deja multe inimi credincioase, mi-a fost adresată în mod repetat și recent. Voi încerca, așadar, să răspund la ea, în măsura în care pot. Subiectul este atât de delicat, încât se poate spune cu ușurință un cuvânt în plus sau în minus. Simțim involuntar că ne aflăm pe un teren sacru și că avem nevoie în mod deosebit de călăuzirea și protecția de sus. Fie ca aceasta să fie acordată cu har scriitorului și cititorului! Putem conta pe împlinirea dorinței noastre, deoarece întrebarea, pe care vrem să o abordăm, nu este nici curiozitate, nici inutilă, ci, după cum vom vedea în curând, are o mare importanță și o semnificație profundă atât în ceea ce privește Persoana Domnului nostru, cât și relația noastră cu El și cu Tatăl.

În ceea ce privește mai întâi pe Domnul și Mântuitorul nostru, nu trebuie să uităm că El a fost cu adevărat Om pe acest pământ și a simțit ca un om; desigur, în acest sens, ca și în toate celelalte, desăvârșit. Simțim profund când găsim o inimă care ne iubește sincer, care ne înțelege și care este capabilă să răspundă cu înțelegere la sentimentele noastre de bucurie sau de durere, și simțim la fel de profund când toate acestea sunt doar slab prezente sau când se manifestă chiar opusul. În primul caz, nu putem decât să răspundem la dragoste și empatie; *iubim* un astfel de om mai mult decât pe alții, și nu pentru că dragostea noastră este imperfectă sau „supusă schimbării”, ci din simplul motiv că am găsit o inimă care gândește la fel și care ne iubește. Cât de mult se accentuează acest fapt atunci când această armonie a inimilor se regăsește la credincioși, la copiii aceluiasi Tată, când întâlnim la fratele sau sora aceeași orientare clară a gândirii, aceleași dorințe și interese și o înțelegere profundă a ceea ce mișcă propria inimă! Deși dragostea, legătura desăvârșirii, înconjoară inimile tuturor credincioșilor și este simțită, măsura *dăruirii* și *primirii* reciproce este foarte diferită.

La fel a fost și cu Domnul și ai Săi, când El era „cu ei” aici pe pământ. El i-a iubit pe toți cu aceeași dragoste și totuși citim: „Isus *iubea* pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” (Ioan 11.5). Cuvântul ar fi de neînțeles dacă nu ar vrea să indice o relație deosebită a Domnului cu fratele și surorile din Betania. Și *de ce îi iubea*? Pentru că ei Îi dovediseră în mod deosebit dragostea și înțelegerea *lor* pentru tot ceea ce Îl privea. La fel, El *l-a iubit* și pe scriitorul celui de-a patra Evanghelie, și este cu siguranță semnificativ faptul că această denumire se regăsește *numai* în capitolele următoare, și anume pentru prima dată la ultima cină pascală, când a sosit *ceasul* Domnului și această relație specială a Domnului cu ucenicul Său și a ucenicului cu Domnul său a ieșit în evidență într-o măsură mai mare.

Într-un *sens*, desigur, nu poate exista nicio diferență în dragostea Domnului față de noi; ea se bazează pe *relația* în care El ne-a adus față de Sine și față de Tatăl. Noi suntem *ai Lui*, iubiții *Lui*, ucenicii *Lui*, așa cum toți suntem copii ai *Tatălui* și avem Duhul Sfânt și, prin El, conștientizarea filiației. Dar, într-un alt *sens*, există o diferență care nu ține de *relație*, ci de

*responsabilitatea* legată de această relație și de măsura realizării ei. Am spus deja că în relațiile umane este similar. Toți copiii unui cuplu de părinți, de exemplu, au aceeași relație cu aceștia, au aceleași privilegii și drepturi, sunt iubiți în mod egal etc.; dar există totuși diferențe (și adesea foarte mari), și anume diferențe între *realizarea* relației, iar aceste diferențe nu se regăsesc doar la copii, ci și la părinți. Cât de diferite sunt sentimentele unui tată față de un fiu ascultător și față de unul neascultător! Cât de diferită este relația cu amândoi! Cât de mult îl apreciază și îl iubește tatăl pe primul pentru dragostea și ascultarea lui, cât de deschisă și plină de încredere este inima lui față de el, în timp ce al doilea nu se bucură de nimic din toate acestea! Și asta, așa cum am spus, pe lângă și complet independent de dragostea determinată de *relația* existentă.

În ceea ce privește relațiile noastre actuale cu Tatăl și cu Fiul, Domnul ne spune: „Cine are poruncile Mele și le *ține* (desigur, aici este vorba doar de credincioși), acela *este* cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui“, acela Mă iubește; dar cine Mă iubește pe Mine, *va fi iubit de Tatăl Meu; și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui*”; iar la întrebarea lui Iuda, care se gândea doar la o revelație *exterioară*, Domnul a răspuns: „Dacă Mă iubește cineva, *va păzi Cuvântul Meu* și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el” (Ioan 14.21-23). Ce sens ar avea aceste cuvinte dacă nu ar exista o diferență între *manifestarea* dragostei din partea Tatălui și a Fiului și savurarea noastră a acestei dragoste, diferență care depinde de măsura mai mare sau mai mică a ascultării iubitoare din partea noastră?

În ceea ce privește *savurarea*, majoritatea credincioșilor vor fi de acord cu cele spuse. Dar aș vrea să întreb: pe ce *se bazează* savurarea mai mare? Nu pe *manifestarea* mai profundă a dragostei și pe *revelarea* mai amplă a Domnului? Și, din nou: de unde provin acestea? Răspunsul la ultima întrebare se găsește în cuvintele Domnului Însuși: „Cine Mă iubește etc.” Aș dori să întreb în continuare: conținutul versetelor 21 și 23 se realizează oare la *fiecare* credincios? Nu se vorbește oare în aceste versete mai degrabă despre o dragoste *deosebită* a Tatălui față de unul dintre copiii Săi, care revelează dragostea față de Fiul Său? Și despre o dragoste *deosebită* a Fiului față de cel care, mai mult decât alții, păzește Cuvântul Lui și îi permite astfel să-i reveleze din ce în ce mai mult gloria Persoanei Sale? De ce deja în Vechiul Testament Avraam este numit „*prietenul* lui Dumnezeu” și Daniel „om *preaiubit*”? De ce în Noul Testament Petru, Iacov și Ioan sunt găsiți în mod repetat singuri cu Domnul în ocazii deosebite? Nu vreau să-i numesc „ucenicii preferați” ai Domnului, deoarece această expresie poate da naștere la gânduri greșite; dar ei (și mai ales Ioan) erau ucenici cărora Isus S-a revelat mai mult și cărora le-a dat să savureze mai mult din dragostea Sa decât celorlalți.

Cu privire la pasajul din Ioan 14.21-23, un alt scriitor bine-cunoscut (J. N. Darby) spune, printre altele, următoarele: „Vedem aici responsabilitate peste tot. Nu este harul nelimitat care iubește mai întâi pe bietul păcătos; aici Tatăl iubește sufletul care își manifestă dragostea față de Mântuitorul prin păzirea Cuvântului Său. Este *guvernarea paternă, satisfacția inimii Tatălui* că Fiul Său este onorat și ascultat. Tatăl și Fiul vin să locuiască în persoana iubită. Nu este vorba aici doar de locuirea și lucrarea Duhului Sfânt în noi, ci noi *savurăm în mod constant*, prin Duhul, prezența Tatălui și a Fiului, locuirea lor în noi.”

Este clar că iubirea lui Dumnezeu și a Domnului nostru este desăvârșită în sine și nu poate fi supusă niciunei schimbări. În acest sens, ea se deosebește cu totul de dragostea omenească, care nu este niciodată desăvârșită și, ca tot ceea ce este omenesc și temporal, rămâne mereu schimbătoare. Dumnezeu *a revelat* desăvârșirea dragostei Sale *față de noi în Hristos*, și ea rămâne veșnic aceeași. De aceea, Pavel spune, privind-o: „Cel care *m-a iubit* și *S-a dat* pe Sine Însuși pentru mine”. Dar aceasta nu este același lucru cu faptul că Ioan, călăuzit de Duhul Sfânt, se numește *ucenicul* „pe care-l iubea Isus” – l-a iubit ca pe un credincios care a umblat cu El aici pe pământ. În primul caz, este vorba de dragostea care s-a revelat față de păcătoși și

vrăjmași, în al doilea caz, de dragostea care, deși desăvârșită în sine, poate fi împiedicată sau încurajată în *exercitarea* ei. În primul caz este dragostea care a acționat fără niciun motiv din partea noastră, în al doilea caz, este dragostea care găsește în noi (desigur, numai pe baza *harului*) un motiv pentru a se revela și a se manifesta. Poate în mod similar cu modul în care Domnul I-a dat Tatălui, care Îl iubea deja în chip desăvârșit, un *motiv* să-L *iubească* (desigur, într-un mod complet diferit și pe o bază diferită de a noastră), deoarece El, urmând poruncile Tatălui, Și-a dat viața pentru a o lua înapoi.

Încheind aici, sper să nu fi spus nimic care să nu corespundă sfințeniei și delicateții subiectului. În același timp, însă, aș dori să-mi exprim speranța că în inimile noastre se va trezi o dorință mai profundă, nu numai de a înțelege mai bine relația minunată în care suntem cu toții aduși față de Tatăl și Fiul, ci și de a experimenta personal, într-o măsură tot mai mare, ceea ce înseamnă cuvintele: „Îl voi *iubi* și *Mă voi arăta* lui” și: „Tatăl Meu îl va *iubi*, și Noi vom *veni la el* și vom locui la el”.

---

Titlul original: „Der Jünger, welchen Jesus liebte”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 321-327.